

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

12 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun

Maria Ghervas

Dumitru Mardari

juducând în ședință fără participarea părților recursul ordinar declarat de avocatul Popovici Oleg în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2018, în cauza penală în privința lui

Saruhanean Artur xxxx,

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 06.01.2015-11.01.2018;

instanța de apel: 27.06.2018-20.11.2018;

instanța de recurs: 29.01.2019-12.03.2019.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 11 ianuarie 2018, Saruhanean Artur a fost achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Acțiunea civilă înaintată de partea civilă Paniușchina Elena către Saruhanean Artur cu privire la încasarea prejudiciului material și moral, a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut, că Saruhanean Artur se învinuiește de faptul că, la 19.09.2013, aproximativ la ora 16.30, conducând automobilul de model „Škoda Yeti”, cu numărul de înmatriculare xxxx, în direcția spate pe trotuarul din preajma blocului locativ situat pe bd. Moscovei 5, mun. Chișinău, fără să se asigure în prealabil de securitatea deplasării, ignorând astfel cerințele prevederilor pct. 41.2 al Regulamentului Circulației Rutiere conform căruia „conducătorul vehiculului care intenționează să se deplaseze cu spatele poate să înceapă manevra numai după ce s-a asigurat că o poate face fără a crea pericol sau un

obstacol pentru ceilalți participanți la trafic, în cazurile în care în câmpul vizual în spate era limitat, conducătorul trebuie să recurgă la ajutorul altei persoane, aflate în afara autovehiculului”, precum și prevederile pct. 46 lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere conform căruia „conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasa pe lângă: copii, persoane de vârstă înaintată, precum și persoane cu semne evidente de invaliditate” și ca urmare a tamponat pietonul Paniușchina Elena, născută la xxxx, care în acel moment se deplasa pe trotuar în spatele automobilului.

În rezultatul accidentului rutier pietonul Paniușchina Elena, conform raportului de expertiză medico - legală nr. 3143/D din 18.12.2013 i-a fost cauzată o vătămare corporală medie sub formă de „Fractura metaepifizei distale a osului radial antebrațul stâng cu deplasarea fragmentelor, traumă cranifi - cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală”.

3. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de fond, procurorul a declarat apel solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a solicitat ca Saruhanean Artur să fie recunoscut vinovat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, iar conform art. 90 Cod penal, de suspendat executarea pedepsei pe un termen de 3 ani și de a încasa în contul statului din contul inculpatului cheltuieli judiciare în mărime de 84 lei pentru efectuarea expertizei medico-legale. Acțiunea civilă de admis integral.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- faptul comiterii infracțiunii imputate lui Saruhanean Artur și vinovăția lui se confirmă prin cumulul probelor acumulate în cadrul urmăririi penale, declarațiile părții vătămate, a martorilor, cât și raportul de expertiză medico-legală nr. 3143 din 18.12.2013, raportul de expertiză medico-legal nr. 2400/D din 30.11.2014, procesul verbal de cercetare a locului accidentului rutier din 19.09.2013, planșă fotografică, schița accidentului rutier;

- instanța a acordat nejustificat mai multă credibilitate părții apărării și neîntemeiat a respins probele acuzării, considerând că acestea urmează să fie apreciate critic și astfel, prin aprecierea incorectă a circumstanțelor cauzei, a pronunțat o sentință de achitare.

3.1. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Balan Angela în numele părții vătămate, solicitând casarea acesteia, pronunțarea unei noi hotărâri, prin care

Saruhanean Artur să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin.(1) Cod penal, cu admiterea acțiunii civile înaintată de partea vătămată Paniușchina Elena.

În motivarea apelului a invocat că, de către acuzatorul de stat au fost prezentate și examinate un șir de probe, care în ansamblul constat cu certitudine existența faptei expuse în rechizitoriu și a probelor legale, utile, pertinente și concludente, confirmând existența faptei infracționale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2018, au fost admise apelurile declarate, casată total sentința și pronunțată o hotărâre nouă, potrivit modului stabilit de prima instanță, prin care procesul penal în privința lui Saruhanean Artur intentat în baza art.264 alin.(1) Cod penal, a fost încetat în baza art.60 alin.(1) lit. a) Cod penal și 391 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, deoarece a expirat termenul de prescripție de tragere la răspundere penală.

4.1. Instanța de apel analizând și apreciind probele, în strictă conformitate cu prevederile art. 101 Cod procedură penală **a constatat că**, la 19.09.2013, aproximativ la orele 16.30, Saruhanean Artur conducând automobilul de model „Škoda Yeti”, cu numărul de înmatriculare xxxx în direcția spate pe trotuarul din preajma blocului locativ situat pe bd. Moscovei 5, mun. Chișinău, fără să se asigure în prealabil de securitatea deplasării, ignorând astfel cerințele prevederilor pct. 41.2 al Regulamentului Circulației Rutiere conform căruia „conducătorul vehiculului care intenționează să se deplaseze cu spatele poate să înceapă manevra numai după ce s-a asigurat că o poate face fără a crea pericol sau un obstacol pentru ceilalți participanți la trafic, în cazurile în care în câmpul vizual în spate era limitat, conducătorul trebuie să recurgă la ajutorul altei persoane, aflate în afara autovehiculului”, precum și prevederile pct. 46 lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere conform căruia „conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care i-ar garata siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasa pe lângă: copii, persoane de vârstă înaintată, precum și persoane cu semne evidente de invaliditate” și ca urmare, a tamponat pietonul Paniușchina Elena, născută la 08.11.1947, care în acel moment se deplasa pe trotuar în spatele automobilului.

În rezultatul accidentului rutier pietonului Paniușchina Elena, conform raportului de expertiză medico - legală nr. 3143/D din 18.12.2013 i-a fost cauzată o vătămare corporală medie sub formă de „Fractura metaepifizei distale a osului radial antebrațul stâng cu deplasarea fragmentelor, traumă cranifi - cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală”.

Necătând la faptul că inculpatul nu recunoaște vinovăția în comiterea infracțiunii, Colegiul penal a reținut că vinovăția acestuia este dovedită prin cumulul

de probe administrate, cercetate de către instanța de fond, cercetate suplimentar și verificate în ședința instanței de apel.

Astfel, instanța de apel a menționat că, prima instanță a ajuns eronat la soluția de achitare a inculpatului de sub învinuirea adusă în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, or, în rezultatul accidentului rutier pietonului Paniușchina Elena, conform raportului de expertiză medico - legală nr. 3143/D din 18.12.2013, i-a fost cauzată o vătămare corporală medie sub formă de „Fractura metaepifizei distale a osului radial antebrațul stâng cu deplasarea fragmentelor, traumă cranio - cerebrală închisă manifestată prin comota cerebrală”.

Prin urmare, afirmațiile precum că inculpatul nu este vinovat de comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat, sunt neîntemeiate și contravin probelor și materialelor din dosar, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitarea, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția ultimului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Declarațiile inculpatului privind nevinovăția sa în comiterea faptei penale incriminate se combat prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată și astfel, s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii imputate lui Saruhanean Artur, precum și vinovăția acestuia, iar argumentele, precum că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii imputate, sunt neîntemeiate și contravin actelor cauzei inclusiv, declarațiilor martorilor, ale părții vătămate și materiale cauzei.

Referitor la alegațiile inculpatului și ale apărătorului acestuia, instanța de apel a reținut că, motivele invocate poartă un caracter declarativ care nu au vreun suport probatoriu sau factologic. Or, din totalitatea probatoriului administrat pe parcursul examinării prezentei cauze penale s-a stabilit cu certitudine fapta comisă de inculpat.

Colegiul penal analizând totalitatea probelor coroborate cu circumstanțele cauzei penale, a considerat necesar de a-l libera pe Saruhanean Artur de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală prevăzut de art. 60 Cod penal.

La momentul comiterii infracțiunii, data de 19.09.2013, sancțiunea art. 264 alin. (1) Cod penal prevedea pedeapsa cu amendă în mărime de până la 300 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 3 ani cu (sau fără) privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 2 ani, adică infracțiunea dată se încadrează în categoria infracțiunilor mai puțin grave prin prisma art. 16 Cod penal.

Conform art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave.

Din materialul cauzei se constată, că inculpatul a săvârșit infracțiunea la 19.09.2013, adică în timpul judecării propriu-zise au trecut mai mult de 5 ani de la data săvârșirii infracțiunii, prin urmare, se constată, că în cauză a intervenit prescripția tragerii la răspundere penală a inculpatului în baza art.264 alin.(1) Cod penal.

În această ordine de idei, Colegiul a constatat necesitatea recunoașterii vinovăției lui Saruhanean Artur în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, cu liberarea de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală prevăzut de art. 60 Cod penal, dat fiind faptul că de la momentul comiterii infracțiunii au trecut mai mult de 5 ani.

În cadrul procesului penal, Paniușchina Elena a fost recunoscută în calitate de parte civilă și a solicitat să-i fie restituit prejudiciul material cauzat prin acțiunile inculpatului în mărime de 51505,80 (cincizeci și unu mii cinci sute cinci lei, optzeci bani) lei, prejudiciul moral în mărime de 50000 (cinci mii) lei și cheltuielile de judecată pentru asistența juridică în mărime de 18 (optsprezece mii) lei.

Astfel, analizând temeiul nominalizat în raport cu motivele invocate în apelul declarat de avocat în numele părții vătămate, Colegiul penal a constatat că acesta își găsește confirmarea la judecarea apelului declarat, existând acte confirmatoare ce au fost anexate la materialele cauzei (f.d.185-204).

Instanța de judecată a considerat că sunt prezente toate condițiile răspunderii civile delictuale ce rezultă din conținutul art. 1398, 1410 Cod civil și anume, existența prejudiciului material în mărime de 51505,80 (cincizeci și unu mii cinci sute cinci lei, optzeci bani) lei este dovedit prin probe, fapta comisă de către Saruhanean Artur, există și legătura de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, vinovăția inculpatului în comiterea faptei ilicite care este stabilită în ședința de judecată, iar răspunderea civilă delictuală are ca scop repararea integrală a prejudiciului material cauzat.

Stabilind cuantumul despăgubirilor convenite pentru prejudiciului moral produs prin infracțiune, instanța luând în considerație, că în rezultatul faptei infracționale săvârșite de inculpat, părții vătămate i-au fost cauzate suferințe fizice prin cauzarea acesteia a leziunilor corporale, a ajuns la concluzia că, Saruhanean Artur i-a cauzat părții vătămate și un prejudiciu moral.

Astfel, ținând cont de circumstanțele cauzei, de modalitatea comiterii infracțiunii, că prin infracțiune părții vătămate i-au fost cauzate vătămări corporale medii, suportând suferințe fizice și psihice, având în vedere normele de procedură penală și civilă pertinente, instanța de apel a conchis că prejudiciul moral în mărime de 5000 lei va constitui o satisfacție echitabilă în coraport cu suferințele fizice și psihice cauzate părții vătămate.

În ce privește solicitarea părții vătămate privind încasarea cheltuielilor pentru asistență juridică, instanța a apreciat-o ca fiind întemeiată, or, la materialele cauzei a fost anexat mandatul avocatului în numele părții vătămate și ordinul de încasare a

numerarului (*a se vedea f.d.205-206, f.d.212-214, f.d.246-249*), prin care se confirmă achitarea sumei de 18000 lei pentru asistență juridică.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Popovici Oleg în numele inculpatului, a contestat-o cu recurs ordinar, prin care a solicitat casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea cererii recurentul a invocat că:

- prima instanță corect a dat o apreciere critică constatării părții acuzării precum, că din depozițiile părții vătămate reiese, că vinovat de accidentul rutier este inculpatul Saruhanean Artur, iar condamnarea lui se bazează pe declarațiile părții vătămate, care de fapt sunt prea controversate pentru a avea calitatea de probă într-o sentință de condamnare;

- pe parcursul cercetării judecătorești s-a constatat cu certitudine că partea vătămată minte, cel puțin în privința unei ghematome mari în partea de jos al spatelui, care chipurile i-a fost cauzată în rezultatul tamponării ei de automobilul inculpatului și care i-a dat mari bătaii de cap. Această ghematomă a fost infirmată de materialele cauzei penale, inclusiv de constatările medico-legale și expertul medico-legist Aurel Vicol audiat în calitate de specialist în ședința de judecată, care a declarat, că în concluziile raportului sunt specificate anume ce leziuni au fost constatate la studierea datelor medicale la partea vătămată;

- martorii Paniușchin Vasilii (soțul părții vătămate), Paniușchin Serghei (fiul părții vătămate), Stanislav Iurcu (prietenul feciorului Serghei Paniușchin) și Vadim Sîrbu (agent constator a efectuat careva investigări pe acest caz) n-au fost prezenți la fața locului când s-a produs pretinsul accident rutier, relatând numai circumstanțele ce se referă după producerea accidentului rutier și anume relatează evenimentele din cele spuse de către partea vătămată și urmările survenite ulterior. Or, declarațiile acestor martori, care evident sunt niște persoane cointeresate, au fost date reieșind din declarațiile părții vătămate, cu scopul de a crea pe de o parte, o impresie defavorabilă inculpatului și pe de altă parte de a crea părții acuzării o probă artificială pentru a dovedi vinovăția lui Saruhanean Artur. Or, declarațiile date de aceștia nu coraborează cu alte probe din dosar și corespunzător nu pot fi apreciate ca probe incontestabile în vederea condamnării inculpatului pentru infracțiunea imputată;

- declarațiile părții vătămate și a martorilor nominalizați sunt combătute prin declarațiile martorilor oculari Caceaniuc Serghei, Saruhanean Alina, Axentii Igor și Văcărescu Ion, care confirmă cu certitudine faptul că inculpatul nu a comis tamponarea lui Paniușchina Elena. În privința declarațiilor martorilor oculari nominalizați, instanța de apel nici nu s-a expus, nemaivorbind de faptul că Colegiul penal nu a adus careva argumente care ar combate valoarea lor probantă în lipsa faptei infracțiunii și respectiv a vinovăției lui Saruhanean Artur. Ultimii au fost de față și au văzut cu certitudine circumstanțele care au avut loc și a confirmat momentul căderii lui Paniușchina Elena. Astfel, poziția și declarațiile inculpatului, care a confirmat circumstanțele cazului, sunt în coraborare cu cele spuse de martorii audiați. Or, din

declarațiile ultimului urmează că, vina nu o recunoaște deoarece nu a comis infracțiunea imputată.

- după sentința de achitare a lui Saruhanean Artur în prima instanță, Colegiul penal a instanței de apel 1-a condamnat pe acesta în baza declarațiilor părții vătămate Paniușchina Elena, martorii Paniușchin Vasilii (soțul părții vătămate), Paniușchin Serghei (fiul părții vătămate), Stanislav Iurcu (prietenul feciorului Serghei Paniușchin) și Vadim Sîrbu (agent constatator care efectuat careva investigări pe acest caz), care fiind audiați în instanța de apel pur și simplu au confirmat cele declarate în prima instanță, iar procurorul în genere nu le-a pus careva întrebări și în atare circumstanțe, nu putem vorbi despre careva probe noi administrate în instanța de apel.

6. Asupra recursului ordinar declarat de avocat în numele inculpatului a depus referință procurorul, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece este lipsit de temeiuri legale.

6.1. Referință la recursul ordinar a depus și partea vătămată Paniușchina Elena, considerându-l neîntemeiat, ce nu se încadrează în prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală și nu se abordează probleme de drept de importanță generală pentru jurisprudență.

7. Judecând recursul ordinar și verificând legalitatea hotărârii atacate în baza materialelor din dosar, Colegiul penal lărgit conducându-se de prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, ajunge la concluzia că acesta necesită a fi admis, cu casarea totală a hotărârii atacate și menținerea sentinței primei instanțe, deoarece apelul a fost greșit admis, din următoarele considerente.

Tot aici, urmează a fi reiterate și stipulările din art. 434 Cod de procedură penală, unde este indicat că judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

Or, rațiunea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul ordinar, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanțele ierarhic inferioare la etapele precedente de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

La caz, reieșind din textul recursului ordinar declarat, se constată că recurentul invocă că instanța de apel, fără a aprecia toate circumstanțele cauzei și probele administrate, și-a motivat greșit soluția de recunoaștere a vinovăției lui Saruhanean Artur în comiterea infracțiunii incriminate.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține că temeiurile de recurs indicate de recurent și-au găsit confirmare și din materialele cauzei rezultă că instanța de apel nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv cu respectarea prevederilor art. 414, 417 alin. (1) pct. 7) și 8) Cod

de procedură penală și nu a făcut o analiză suficientă a probelor prezentate cu expunerea argumentărilor sale, iar probele administrate în cauză, nu au fost verificate și apreciate în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității lor, iar în ansamblu - în coroborare cu alte probe.

La fel, Colegiul lărgit reține că, potrivit art. 384 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal.

Instanța de apel nu a respectat nici aceste prescripții de drept nominalizate, deoarece, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată și a descriptivului deciziei contestate s-a indicat inițial că *”(...)apelurile urmează a fi admise, cu casarea sentinței atacate și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță”*, deoarece sentința ar fi neîntemeiată, însă, ulterior nu a rejudecat cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță.

Revenind la conținutul recursului ordinar, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel greșit a admis apelurile declarate de procuror și avocatul părții vătămate, casând sentința de achitare și recunoscându-l vinovat pe Saruhanean Artur de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, dând o apreciere greșită probelor examinate de prima instanță.

La argumentarea soluției, instanța de apel a apreciat unilateral probele administrate la dosar, acordând o valoare primară probelor părții acuzării, în special declarațiilor părții vătămate Paniușchina Elena și a martorilor Paniușchin Serghei, Paniușchin Vasili și Sîrbu Vadim în detrimentul probelor administrate de partea apărării, fără a aduce argumente plauzibile de respingere a valorii probatorii a acestor probe, recunoscându-l vinovat neîntemeiat pe Saruhanean Artur de comiterea faptei incriminate.

Mai mult ca atât, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 25.09.2018, procurorul a înaintat demers prin care a solicitat audierea martorilor Paniușchin Serghei, Paniușchin Vasili, Sîrbu Vadim, Iurcu Stanislav, inclusiv și pe Văcărescu Ion și Axentii Igor, fără a se expune în privința martorilor Saruhanean Alina și Caceaniuc Serghei (f.d. 83, vol. II), cei din urmă fiind martori oculari care de altfel fac parte și din lista probelor anexată la rechizitoriu (f.d. 191, vo. I), însă reieșind din materialele cauzei, cei doi martori până la urmă nu au fost audiați și nici prezenți în cadrul ședințelor de judecată. Deși declarațiile lor fac parte din probele și înscrisurile cercetate conform procesului-verbal din 06.11.2018 (f.d. 88, vol. II), în decizia supusă casării nu se regăsesc.

Or, reieșind din declarațiile martorilor oculari Văcărescu Ion, Axentii Igor, Saruhanean Alina și Caceaniuc Serghei, de la faza de urmărire penală și din cadrul primei instanțe, care vin în contradicție cu declarațiile părții vătămate, reiese că nici unul nu a declarat sau confirmat că ar fi văzut ca inculpatul conducând automobilul în

direcția spate pe trotuar ar fi tamponat pietonul Paniușchina Elena, care în acel moment se deplasa pe trotuar în spatele mijlocului de transport.

În ceea ce privește declarațiile martorilor Paniușchin Serghei și Paniușchin Vasili, luate în considerație eronat de către instanța de apel ca probe primordiale la recunoașterea vinovăției inculpatului, instanța remarcă că, cei doi vorbesc despre circumstanțe ce se referă după producerea presupusului accident rutier și anume, relatează evenimente din cele spuse de către partea vătămată, care este mama și respectiv, soția dâșilor.

Prin urmare, Colegiul menționează că, de fapt, întru recunoașterea vinovăției inculpatului instanța de apel a reținut doar declarațiile persoanelor date în defavoarea lui Saruhanean Artur, pe când instanța de fond făcând o apreciere detaliată întregului probatoriu prezentat de către procuror și anexat la materialele cauzei, a ajuns la concluzia de achitare, constatând corect că nu s-a constatat fapta infracțiunii incriminate.

Subsidiar, instanța remarcă prezentarea insuficientă a unui ansamblu probator din partea acuzării care ar sta la baza învinuirii, limitându-se și bazându-se doar pe declarațiile părții vătămate și a martorilor Paniușchin Serghei, Paniușchin Vasili, Sîrbu Vadim, care de altfel sunt vagi și contradictorii, fără a lua în considerație că presupusul accident a avut loc într-un spațiu deschis și destul de aglomerat, în imediata apropiere a mai multor magazine și farmacii, ceea ce presupune că organul de urmărire penală avea reala posibilitate de a prezenta mai multe probe, inclusiv, verificările eventualelor înregistrări de pe camerele de supraveghere video, dacă din start se constata prezența faptei penale, or, conform art. 28 alin. (1) Cod de procedură penală, *procurorul și organul de urmărire penală au obligația, în limitele competenței lor, de a porni urmărirea penală în cazul în care sunt sesizate, în modul prevăzut de prezentul cod, că s-a săvârșit o infracțiune și de a efectua acțiunile necesare în vederea constatării faptei penale și a persoanei vinovate.*

Potrivit art. 93 alin. (1) și alin. (2) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei și în calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: 1) declarațiile bănuitului, învinuitului, inculpatului, ale părții vătămate, părții civile, părții civilmente responsabile, martorului; 2) raportul de expertiză, etc.

Conform art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate

cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective, iar în conformitate cu art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Față de cele ce preced, Colegiul accentuează că, apelul declanșează o continuare a judecării cauzei în fond, iar instanța de apel contrar acestui fapt luând în considerație aceleași probe cercetate și verificate de către prima instanță, dându-le o interpretare greșită, a ajuns la concluzia eronată privind recunoașterea vinovăției inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 264 alin. (1) Cod penal.

Potrivit art. 8 alin. (3) în coroborare cu prevederile art. 389 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, o sentință de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată. Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declarațiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale și citite în instanța de judecată în absența lor.

Din cele expuse, instanța de recurs deduce că, odată cu depunerea cererii de apel, partea acuzării nu a prezentat instanței de judecată probe noi și concludente întru confirmarea vinovăției faptului tamponării de către Saruhanean Artur a pietonului Paniușchina Elena și prin urmare, toate probele pe care acuzarea le-a pus la baza învinuirii lui Saruhanean Artur în nici un mod nu dovedesc vinovăția acestuia în încălcarea regulilor de securitate a circulației cu cauzarea din imprudență a vătămării medii integrității corporale și sănătății părții vătămate.

Ținând seama de cele menționate mai sus, Colegiul penal consideră greșită concluzia instanței de apel, precum că sentința de achitare a lui Saruhanean Artur, este ilegală, deoarece cumulul de probe sus menționate, care au constituit obiectul cercetării judecătorești, dovedesc incontestabil că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Subsidiar, Colegiul accentuează că, odată ce fapta incriminată inculpatului prin rechizitoriu nu și-a găsit confirmare, acțiunea civilă înaintată de partea vătămată corect a fost respinsă ca neîntemeiată de către prima instanță, or, doar în cazul în care cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție, este obligat să repare prejudiciul material, iar în cazurile prevăzute de lege și cel moral, cauzat prin acțiune sau omisiune.

Din considerentele menționate supra, Colegiul conchide că eroarea comisă de instanța de apel urmează a fi corectată având în vedere că apelul procurorului greșit a fost admis, prin casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței primei instanțe.

8. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a), alin. (2), (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Popovici Oleg în numele inculpatului, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2018 și menține sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 11 ianuarie 2018, în cauza penală în privința lui Saruhanean Artur, prin care acesta a fost achitat de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 264 alin. (1) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și respinsă acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Paniușchina Elena, privind încasarea prejudiciului material și moral din contul lui Saruhanean Artur, ca fiind neîntemeiată, deoarece apelurile a fost greșit admise.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 09 aprilie 2019.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun

Maria Ghervas

Dumitru Mardari